

DIA DE REIS.

5. gener.2025.

Estimats diocesans:

Vivim aquesta festa religiosa mirant el rostre dels més petits de la família i potser esperant que ens arribi algun obsequi dels més propers. Perquè és el dia dels regals que fem i que ens fan. És un dia en què el somriure brilla amb més intensitat i, recordant la nostra infantesa, sentim un gran desig de bondat; encara que reconeixem que la bondat no és exclusiva del món infantil, roman inserida al cor dels éssers humans al llarg de tota la seva existència. Alguns em direu que també abunda el contrari, la maldat, que és un sentiment que produeix paraules, desitjos i accions que perjudiquen els nostres semblants. És la qüestió eterna que tantes vegades es planteja, l'existència del bé i del mal al nostre món, i que provoca diverses i contradictòries teories i respostes.

Els creients tenim la nostra pròpia explicació, que l'estudiós pare Tomás Spidlik descriu amb claredat: "No obstant això, en el fons, aquesta concepció (el dualisme còsmic) contradiu la revelació cristiana. Tot el que existeix ha estat creat per Déu i tot el que Déu ha creat és bo. Per tant, no es pot admetre l'existència d'una força del mal independent de Déu, contemporània a Ell, ni es pot admetre que existeixi un ésser malvat des del principi per naturalesa". Més endavant, el mateix autor explica el combat que tot ésser humà, lliure i voluntàriament, inicia per disminuir el mal que el seu interior produeix i augmentar el bé.

En qualsevol cas, avui no és un dia per a disquisicions filosòfiques, sinó per gaudir i agrair tants somriures i tants rostres feliços al nostre voltant. Us recordo el fet de la celebració d'aquest dia, anomenat Dia de Reis, o amb més propietat, l'Epifania o manifestació del Nen recent nascut al món sencer, representat per aquests tres personatges aliens al poble escollit per Déu. Ho relata amb molta naturalitat i senzillesa l'evangelí de sant Mateu: "Havent nascut Jesús a Betlem de Judea en temps del rei Herodes, uns mags d'Orient es van presentar a Jerusalem preguntant: On és el rei dels jueus que ha nascut?... van entrar a la casa, van veure el nen amb Maria, la seva mare, i caient de genolls, l'adoraren; després, obrint els seus cofres, li oferiren regals: or, encens i mirra". Amb quatre paraules, el text resumeix la importància d'aquesta celebració, d'aquesta festa tan popular i amb tant arrelament a la cultura occidental: sorpresa, cerca, adoració i regal. Així els va passar a aquests personatges i aquesta mateixa disposició s'ha prolongat al llarg de la història i es fa present entre nosaltres.

És un dia de preguntes i sorpreses davant allò desconegut; és una ocasió per a la recerca de la persona concreta, en aquest cas de Crist; és un moment d'adoració i reconeixement davant el Nen en la seva petitesa i fragilitat; és una situació que ens mou a oferir el millor de cadascú per omplir de sentit la vida dels altres. Tot això ens afecta als adults. Segurament seria un dia òptim per parlar dels nens, de les seves cures familiars, de la seva educació, de la transmissió de la fe i dels valors i virtuts que l'acompanyen, del seu creixement i adaptació a la societat que els acull, de les seves exigències i de les obligacions que adquireixen davant tants esforços.

En aquest món infantil també hauríem de parlar d'una festa que no acaba amb les hores finals de la nit, quan s'han esvaït els somriures i les sorpreses, sinó que ens compromet la resta de l'any als pares i la família en general, als sacerdots i catequistes, als mestres i responsables d'associacions infantils i de temps lliure; a la societat en general. Condició: si l'actuació de tothom és exigent i comprensiva amb els més petits; si els donem estima i afecte que desborda el nostre propi ésser; si mai no ens aprofitem de la seva inferioritat i som exemple i model d'integració en el camí del servei i la solidaritat que comporta la felicitat.

Amb la meva benedicció i afecte.

+Salvador Giménez. Bisbe de Lleida.

DÍA DE REYES.

5. enero.2025.

Queridos diocesanos:

Vivimos esta fiesta religiosa mirando el rostro de los más pequeños de la familia y quizás esperando que nos llegue algún obsequio de los más cercanos. Porque es el día de los regalos que hacemos y nos hacen. Es un día en el que brilla con más intensidad la sonrisa y, recordando nuestra infancia, un gran deseo de bondad; aunque reconocemos que la bondad no es exclusiva del mundo infantil, permanece inserta en el corazón de los seres humanos durante toda su existencia. Algunos me diréis que también abunda lo contrario, la maldad, que es un sentimiento que produce palabras, deseos y acciones que perjudican a nuestros semejantes. Es la eterna cuestión que tantas veces se plantea, la existencia del bien y del mal en nuestro mundo, y que provoca diversas y contradictorias teorías y respuestas ante ello. Los creyentes poseemos la nuestra que la explica con claridad el estudioso, padre Tomás Spidlik: “No obstante, en el fondo, esta concepción (el dualismo cósmico) contradice la revelación cristiana. Todo lo que existe ha sido creado por Dios y todo lo que Dios ha creado es bueno. Por tanto no se puede admitir la existencia de una fuerza del mal independiente de Dios, contemporánea a Él, ni se puede admitir que exista un ser malo desde el principio por naturaleza”. Explica más adelante el mismo autor el combate que todo ser humano, libre y voluntariamente, entabla para disminuir el mal que su interior produce y acrecentar el bien.

En cualquier caso no es un día para disquisiciones filosóficas sino para disfrutar y agradecer tanta sonrisa y tantos rostros felices a nuestro alrededor. Os recuerdo el hecho de la celebración de este día, llamado Día de Reyes, o con más propiedad, la Epifanía o manifestación del Niño, recién nacido al mundo entero que queda representado por estos tres personajes ajenos al pueblo escogido por Dios. Lo relata con mucha naturalidad y sencillez el evangelio de san Mateo: “Habiendo nacido Jesús en Belén de Judea en tiempos del rey Herodes, unos magos de Oriente se presentaron en Jerusalén preguntando ¿Dónde está el Rey de los judíos que ha nacido?... entraron en la casa, vieron al niño con María, su madre y cayendo de rodillas lo adoraron; después, abriendo sus cofres, le ofrecieron regalos: oro, incienso y mirra”. Con cuatro palabras resume el texto la importancia de esta celebración, de esta fiesta tan popular y con tanto arraigo en la cultura occidental: sorpresa, búsqueda, adoración y regalo. Así les ocurrió a estos personajes y también se prolonga esa misma disposición a lo largo de la historia y se hace presente entre nosotros.

Es un día de preguntas y sorpresas ante lo desconocido; es una ocasión de búsqueda de la persona concreta, en este caso de Cristo; es un momento de adoración y reconocimiento ante el Niño en su pequeñez y fragilidad; es una situación que nos mueve a ofrecer lo mejor de cada uno para llenar de sentido la vida de los demás. Todo esto nos afecta a los adultos. Seguramente sería un día óptimo para hablar de los niños, de sus cuidados familiares, de su educación, de la transmisión de la fe y de los valores y virtudes que la acompañan, de su crecimiento y adaptación a la sociedad que les acoge, de sus exigencias y de las obligaciones que adquieren ante tanto cuidado.

En ese mundo infantil habría que hablar también de una fiesta que no acaba con las horas del final de la noche cuando se han terminado las sonrisas y las sorpresas, sino que nos compromete el resto del año a los padres y familia en general, a los sacerdotes y catequistas, a los maestros y responsables de asociaciones de infancia y tiempo libre; a la sociedad en general. Condición: si la actuación de todos es exigente y comprensiva con los más pequeños; si les damos cariño y afecto que desborda nuestro propio ser; si no nos aprovechamos nunca de su inferioridad y somos ejemplo y modelo de integración en el camino del servicio y la solidaridad que comporta la felicidad.

Con mi bendición y afecto.

+Salvador Giménez. Obispo de Lleida.